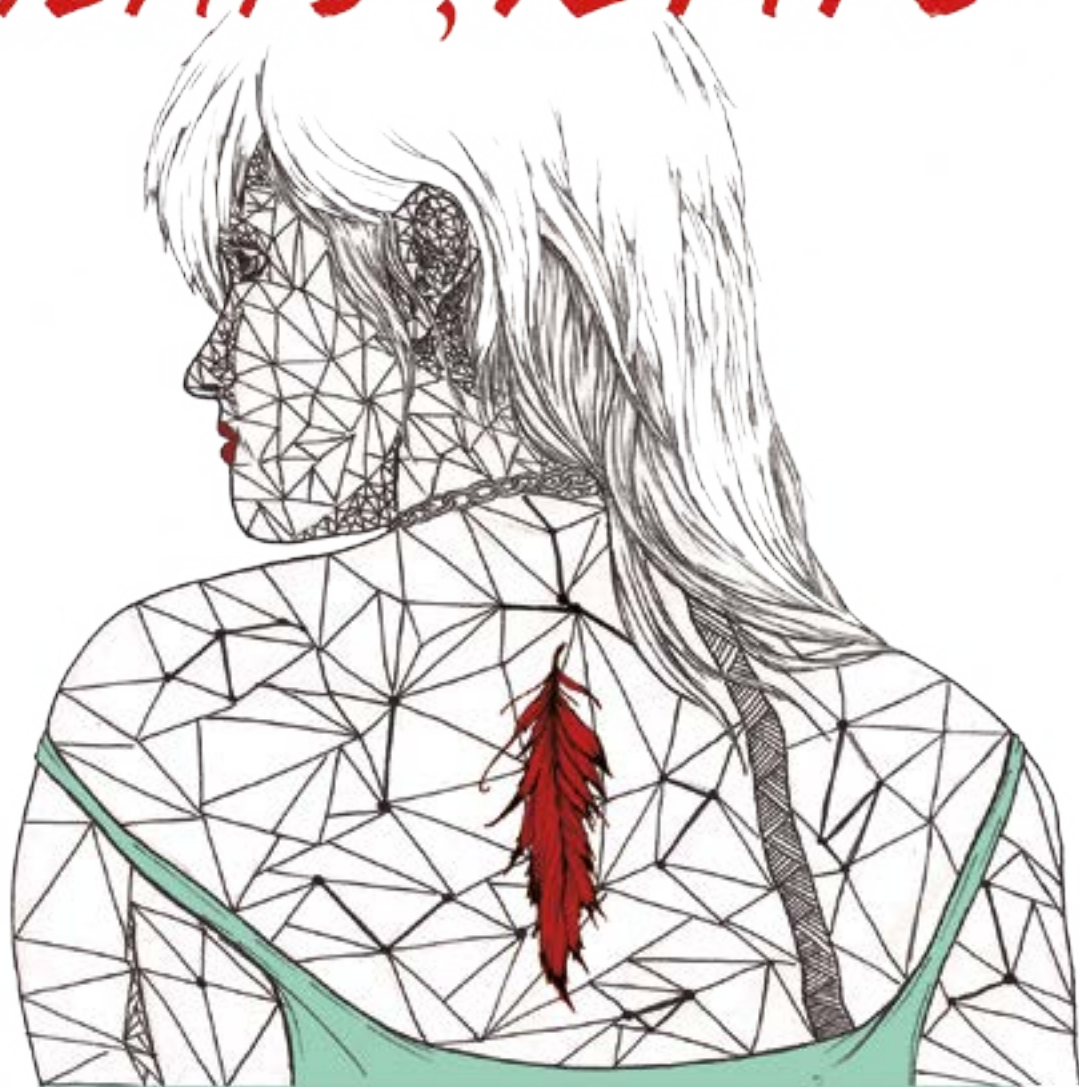
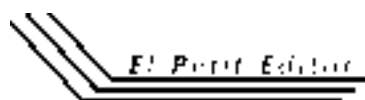

TEMPS, TEMPS
TEMPS, TEMPS

Samantha Gilabert Garrido

Temps

Samantha Gilabert

CICATRIU

Han cicatritzat totes les voltes que m'has dit amor.

I potser li he buscat un sentit a la soledat, que m'acarona cada nit i em recorda a cau d'orella que m'estime i que sóc feliç amb ells, amb mi, amb nosaltres, que m'he reconstruït i sobretot he seguit amb tu al cor, al punxegut que fa temps no s'amaga, sense musa escric, segueixo escrivint, cantant(te), tocant(te).

M'estime tant com et vaig estimar a tu, m'estime de la mateixa forma en què em provoques ferides, m'estime com per a deixar-te anar i no tornar a parlar de tu amb ningú, que les cicatrius ja ho fan per elles soles, i tu ho saps. Són elles les dels missatges, són elles les que et recorden, són les cicatrius les que em demanen que aparegues en forma de paracaigudes.

Però no estàs.

TOT EL QUE ENS QUEDA

Podria escriure sobre l'amor però t'has quedat les lletres, has vingut en forma de musa per a recordar-me que la prosa sols necessita uns ulls i un poc de distància. I les nostàlgies venen de dos en dos, perquè obric els ulls i no estàs, i no et puc tocar i em fa por trobar-te a faltar i que passe el temps, el temps suficient perquè no puguis tornar mai més i la poesia es quede en versos salvavides i recorda que sis més sis són dotze i tot això que em fa por.

No estàs, i t'has deixat uns llavis a mitges, el cabell m'ha deixat de brillar i clar, el meu somriure porta el teu nom.

I ho sent, però he de tornar per tu, he de tornar per tot el que ens queda, per tot el que no hem començat.

I que sabran ells si ni tan sols entenen el significat de la paraula poesia, quan tu t'has quedat amb tot, t'has quedat amb el meu blau i el món comença a ser una mica menys cruel si eres tu el que em mires, si sols tens ulls per a mi, tot segueix el seu curs. Però no estàs, i el que és pitjor, no et puc abraçar.

DIVENDRES I ADEUS

De vegades, encara quan mire cap avall, et recorde xuclant-me l'ànima, el cor, la vida, donant-me tot el que pensaves que no et feia falta, tot el que has perdut, tot el que pensaves que estava dins meu, tot el que hem perdut intentant trobar.

Estic segura, que cada divendres quan entres al que va ser el nostre llit, somrius, i jo també ho faig, a l'hora i pel mateix motiu.

Índex

Cicatriu _____	21
Tot el que ens queda _____	22
Divendres i adèus _____	23
Ells, nosaltres _____	24
Heroi _____	25
I a mi _____	26
Sense tu _____	27
I per fi han tornat les lletres _____	28
M'ho deus _____	29
Cada cop que em deixen anar _____	31
Poesia eres tu _____	32
Por _____	33
Retroalimentació _____	34
Som _____	36
Un infinit, uns ulls blaus, un nosaltres _____	37
Vinc _____	39
Em quede trencada _____	40
Muses _____	41
Imagina _____	42
Una vida pendent _____	43

No em quede _____	44
Em tinc a mi _____	45
Res(I) _____	46
Res(II) _____	47
Estimar-te, és poc _____	48
Petites coses _____	49
Moltes més raons _____	50
L'altra jo _____	52

col·lecció **Fusell de lletres** - poesia

1. Recital al palau de gel

Salvador Lauder

2. Caòtica Versemblança

Pep Alfonso

3. Espasmes

Lluís Navarro Mosquera

4. Llibre de l'ànima i de les coses salvatges

Éncar Reig

5. Blanca doble i d'altres cançons

Domènec Canet

6. La mort del pare

Pere Bessó

7. Ovidianes

A cura de David Vidal

8. Cosmos d'aram

Balma Albalat Oliver i Antoni Albalat Salanova

9. De silenci i terra

Cristina Soler

10. Temps

Samatha Gilabert

Samantha Gilabert

Beniarrés, 1994.

El destí volgué que fóra rossa amb ulls blaus i que començara a estudiar percussió i cant. A més a més balla i escriu poesia.

Gestora administrativa de formació, cursa estudis de comerç internacional.

Pel que fa a la poesia, va començar a escriure en la intimitat, aquell lloc on Aznar parla català, i es va iniciar a recitar a un petit indret del seu poble, el Barranc del Port, a les nits de poesia que organitzava l'Ateneu Popular Arrels de Beniarrés. Allí, sota la mirada dels estels i dels seus amics, va decidir que volia escriure més poesia.

Temps

TEMPS és una veu amb múltiples interpretacions, però sobretot és un poemari de superació i de supuració de dolor i ferides. Al llarg de la prosa poètica de Samantha Gilabert fem un recorregut que va des de l'assumpció de la pèrdua al record, i finalment, a la superació. Temps difícils, però temps d'esperança.

El Petit Editor

